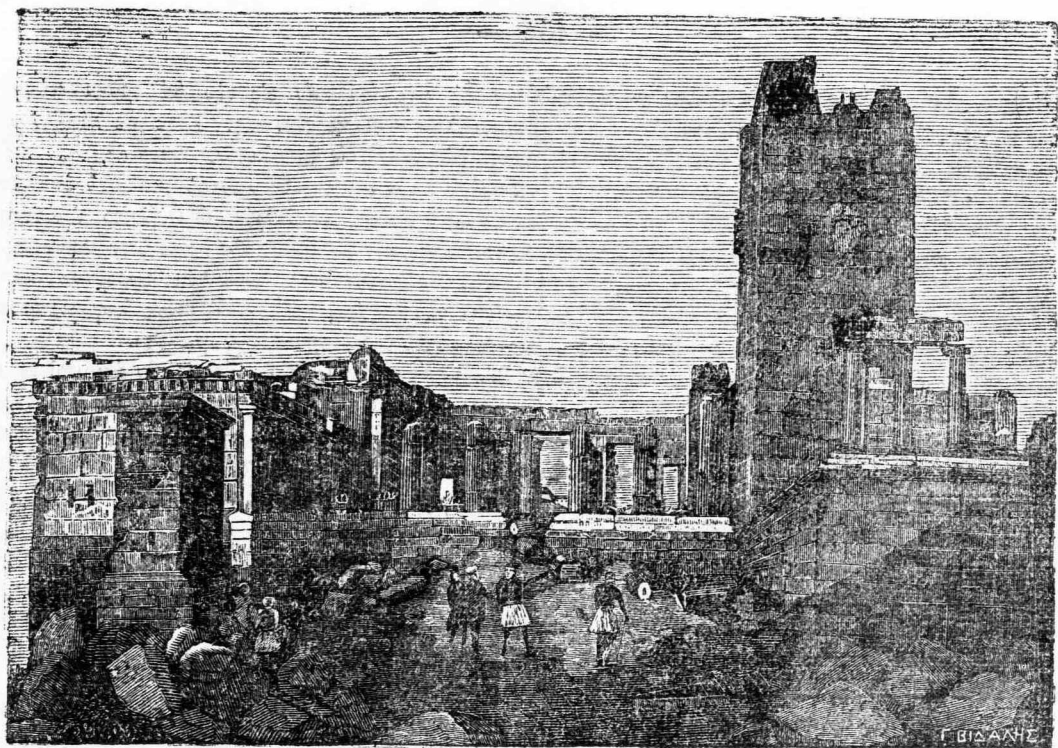

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ.

Φυλλάδ. 68.

Τόμος Β'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1855.

Ο ΕΡΓΘΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

(Συνέχεια, ὄρα Φυλλ. 67.)

Κεφάλαιον IB'.

Ἡ Βασιλικὴ Καρολίνα ἐδικαίωτο πληρέστατα τὸ λαμπρὸν ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔφερε διὰ πλεονεκτημάτων ἀδιαμφισβητήτων, τὰ ὁποῖα ὁ νέος καὶ ὀξύδερκῆς πλοίαρχος αὐτῆς ἐκ πρώτου βλέμματος ἀνεγνώρισε. Οἱ ναῦται τῆς ἦσαν ἀνδρεῖοι καὶ γεγυμνασμένοι, οἱ ἴστωι τῆς ἀναλογώτατοι καὶ αἱ κεραῖαι ὀλίγον βεβαρυμένοι. Ὁ Οὐίλντερ κῦδαιμόνισεν αὐτὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν πλοίου τοιοῦτου καὶ εἰς τὸ βλέμμα του ἀπῆστραψεν ἐσωτερικὴ εὐγενὴς ὑπερηφάνεια.

Τὸ πλήρωμα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πρωράτου, περὶ τὸν ἐργάτην ἡθροισμένον, ἤρχιζε νὰ ἀνασύρῃ τὸν κάλων. Ἡ ἐργασίᾳ δὲ αὕτη καθαρῶτα ἐξεκόνιζεν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ εὐκρέτως εἰς τοὺς ὀ-

φθαλμοὺς πλοίαρχου ἐπεδείκνυε τὰς σωματικὰς δυνάμεις τῶν νηυτῶν. Τὰ κινήματά των ἦσαν ζωηρά, τακτικά, ἐνεργητικώτατα, αἱ δὲ φωναίων εὐχεῖς καὶ χαρμόσυνοι.

Ὡς δια νὰ δοκιμάτῃ δὲ τὴν ἐπιρροήν του ὁ νέος πλοίαρχος ὕψωσε τὴν φωνήν ἐν μέσῳ τῶν ἀσμάτων τοῦ πληρώματος, καὶ ἔψαλεν ᾄσμα τι ἐξ ἐκεῖνων δι' ὧν ὁ ἀξιωματικὸς ἐνθαρρύνει ἐργαζομένους τοὺς νηυτάς· τὸσον δὲ γλυκεῖα ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ καὶ ἐντονος καὶ μεγαλοπρεπῆς, ὥστε οἱ ναῦται ἀνετινάχθησαν ὡς ἵππος ζωηρὸς ἀκούσας τὸ πρόσταγμα, καὶ ἕκαστος ἐῤῥιψε βλέμμα ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ ἐπὶ τὸν νέον πλοίαρχον. Οὗτος δὲ, εὐχαριστηθεὶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, ἐμειδίασε καὶ ἀποσυρθεὶς πάλιν εἰς τὴν πρύμνην, εὗρεθῃ κατέναντι τῆς κυρίας Οὐίλντερ.

Τῆς ἀγαθῆς ταύτης γυναικὸς ἡ φυσιογνωμία ἐξεκόνιζεν ἄκρον θαυμασμόν.

— Μετὰ τὴν γνώμην τὴν ὁποῖαν ἐξεφέρετε περὶ τοῦ πλοίου, εἶπεν ἡ παιδαγωγὸς ἐν ψυχρᾷ εἰρωνείᾳ, ποτὲ δὲν ἐπερίμενα νὰ σὰς εἶρω ἐδῶ.

— Ἐλπίζω, κυρία μου, ἀπειρίθῃ ὁ Οὐίλντερ, ὅτι

σας εἶναι γνωστὸν τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὸν κυβερνήτην τοῦ πλοίου τούτου.

— Βεβαίως, ἤκουσα μάλιστα ὅτι ἐξέλεξαν εἰς ἀντικατάστασίν σου ἄλλον πλοίαρχον ἐπίσης ἑμπεῖρον· ἀλλ' ὅμως ἐάν καλῶς σκεφθῇτε τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εὗρετε παράδοξον τὴν ἀπορίαν μου διότι σας βλέπω ἐδῶ.

— Ἰσως μετὰ τὴν συνομιλίαν μας κακὴν ἐλάβετε περὶ τῆς ικανότητός μου ἰδέαν· ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἅμα ἐξέλθωμεν εἰς τὸ πέλαγος καὶ μὲ ἰδῇτε κυβερνῶντα θὰ μεταβάλετε γνώμην.

— Ἀπατάσθε, κύριε, ὡς πρὸς τὰς περὶ ὑμῶν κρίσεις μου· ἐγὼ σας θεώρησα ἐξ ἀρχῆς καὶ σας θεωρῶ πάντοτε ὡς ἐγκρατέστατον τῆς ἐπιστήμης σας, καὶ ἤδη μάλιστα ὑπὲρ ποτε διότι βλέπω ὅτι δὲν ὀπισθοδρομεῖτε ἀπέναντι τῶν κινδύνων. Ἐλπίζομεν ὅπωςδὴποτε ὅτι καὶ οἱ κίνδυνοι περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετε δὲν θὰ εἶναι τὸσον μεγάλοι· διότι ἄλλως δὲν θὰ περιφρονεῖτε αὐτοὺς τὸσον εὐκόλως διὰ νὰ μᾶς συνοδεύσετε.

— Μεγάλως μὲ ἀδικεῖτε, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλδερ μετὰ ζήσους· δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τὸν ὁποῖον νὰ μὴν εἶμαι ἑτοιμος νὰ καταφρονήσω διὰ νὰ σας ὑπερασπισθῶ, ὑμᾶς καὶ τὴν νέαν σύντροφόν σας.

Καὶ λέγων ταῦτα παρετῆρει τὴν Γερτρούδην ἥτις τὸν ἠκούζετο μετὰ προσοχῆς.

— Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ σύντροφός μου χρεωστᾷ νὰ σας εὐγνωμονῇ διὰ τὴν ἱπποτικὴν σας ἀφοσίωσιν, ἐπανελάθεν ἡ παιδαγωγὸς ἐν πλειοτέρᾳ εὐλικρινείᾳ. Ὁ ἐνθερμότερος ὑπερασπιστὴς σας, νέε μου φίλε, εἶναι ἡ ἀνεξήγητος ἐπιθυμία τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τὸ νὰ πιστεύσω τὴν εὐκρινειάν σας. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ πλοῖον ἔχει ἀνάγκη τῆς κυβερνήσεώς σας, δὲν θὰ σας ἀπασχολήσω περισσότερον· θὰ λάβωμεν δὲ εὐκαιρίαν νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς καλῆς σας θελήσεως καὶ περὶ τῆς ικανότητός σας. . . . Λοιπὸν, Γερτρούδη ἀγαπητὴ μου κόρη, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν θέσιν μας· τὰς γυναῖκας πάντοτε τὰς θεωροῦν ὀχληράς εἰς τὸ κατὰστρομα τοῦ πλοίου, καὶ κυρίως ὅταν οἱ ναῦται ἔχουν ἐργασίαν τὸσον σπουδαίαν.

Ὁ Οὐίλδερ δὲν ἀπεκρίθη, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὅμως εὐγλωττότατα ἔλεγον εἰς τὴν Γερτρούδην ὅτι ποτὲ ἡ παρουσία της δὲν τῷ ἦτον ὀχληρά· αὕτη ὅμως ἠκολούθησεν ἐρυθριῶσα τὴν κυρίαν Οὐίλην, καὶ διέκοψεν οὕτω διάλογον, τὸν ὁποῖον ὁ νέος εὐχαρίστως ἤθελεν ἐξακολουθήσει μέχρις ὅτου ἠναγκάζετο νὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τοῦ πλοίου ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πρωράτου.

Ἐν τούτοις ἡ ἄγκυρα ἀνεσύρθη, τὰ ἱστία ἀνεπύσσοντο ἐπὶ τῶν κεραιῶν, τὸ δὲ πλοῖον ἔστρεψε πρὸς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Ὁ δὲ Οὐίλδερ, ἅπαν αὐτοῦ τὸ πνεῦμα ἀφιερῶσας εἰς τὸ καθήκον του, ἐλησμόνησεν ἐπὶ στιγμήν πᾶν ἄλλο αἰσθημα. — Ἐστρεψε τὸ πλοῖον πρὸς τὸν ἄνεμον, ἐξήτασε τὴν ἐξάρτησίν του καὶ ἐβρίψε τέλος θλέμμα ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς Καρολίνης ὅπως βεβαιωθῇ

ὅτι οὐδὲ σχοινίον καὶ εἰς τὴν θάλασσαν πίπτει δὲν ἤμβλυε τὴν πορείαν της. Εἶδε δὲ λέμβον μικρὰν δεδεμένην εἰς τὸ πλοῖον, ὅπερ ἀρχίσαν ἤδη νὰ τρέχῃ τὴν ἑσπρὴ μετ' ἐαυτοῦ καὶ τὴν ἐταλάντευεν ὡς ὁ ἄνεμος τὸ πτερόν. Ὁ Οὐίλδερ ἠρώτησεν εἰς ποῖον ἀνήκεν ἡ λέμβος αὕτη καὶ ὑπαξιωματικὸς τις τοῦ ἔδειξε τὸν Ἰωῆ Ἰωράμ ἐπιθεωροῦντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν παλαιούς τινες λογαριασμοὺς μετὰ ναύτου ὀφειλέτου καὶ φυροδίκου.

Τόσον δὲ προσηλωμένος ἦν εἰς τὴν ἀργυρολογίαν ὁ τίμιος Ἰωῆ, ὥστε οὐδ' ἐφαίνετο καὶ προσέχων εἰς τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα. — Ἀλλ' ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Οὐίλδερ καὶ χαιρετήσας αὐτὸν ὡς πλοίαρχον, τῷ πῆχῃ αἶσιον πλοῦν.

— Ἐκάματε χρυσὴν δουλειά, εἰς τὴν ψυχὴν μου, Κ. πλοίαρχε, εἶπε τελευτῶν τὸν λόγον, ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ τὸ ταξιδίόν σας δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ἀπὸ τὸ μεσημέριον καὶ ἐκεῖ ὁ ὁροσερὸς ἄνεμος θὰ φουσκόνῃ τὰ πανία σας, ὥστε θὰ παραπλεύσετε ὅλην τὴν παραλίαν ταχέως καὶ τὸ πρῶτ' ἂν ἦσθε πολὺ ἀνοικτά· καθὼς παρατηρῶ μάλιστα ἀπὸ τὰ θεμέλια, ὁ ἄνεμος θὰ σας σπρώξῃ ἀνατολικά περισσότερο ἀφ' ὅσον θέλετε.

— Καὶ πόσον τάχα στοχάζεσθαι ὅτι θὰ διαρκέσῃ τὸ ταξιδίόν μου; ἠρώτησεν ὁ Οὐίλδερ ταπεινῶσας τὴν φωνὴν ὅπως μὴ ἀκουσθῇ εἰμὴ ἀπὸ μόνον τὸν ξενοδόχον.

Ὁ Ἰωράμ ἐβρίψε θλέμμα λαθραῖον περὶ ἐαυτὸν, καὶ ἰδὼν ὅτι οὐδεὶς ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἐκόσμησε τὸ συνήθως σοβαρὸν πρόσωπόν του διὰ λειψάνου τινὸς πονηρίας, ὃ εὗρεν ἐναπομένον ἐν τῇ τελευταίᾳ γωνίᾳ τοῦ ἐγκεφάλου του καὶ θείς τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς ρινός, εἶπε.

— Δὲν ἔδωσα ὥραϊν ἐγγύησιν εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας τοῦ πλοίου;

— Εἶπε περισσότερα ἀφ' ὅσα περιέμενα, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλδερ.

— Τί νὰ τὸ κάμης! ἐγὼ ἄλλα ἐλαττώματα ἡμπορῶ νὰ ἔχω, ποτὲ ὅμως, οὐδὲ εἰς τὰς κρίσιμώτερας περιστάσεις δὲν μοῦ ἔλειψεν ἡ δραστηριότης τοῦ πνεύματος, προσέθηκεν ὁ ξενοδόχος τῆς Ἀγκύρας. Διότι ὅταν τὸ πνεῦμα ἦναι νωθρόν, οὔτε τὰ χρήματα δὲν ἔρχονται, καὶ ὅταν τὰ χρήματα λείπουν, πῶς θὰ ἀναθρέψῃ κανένας τὰ παῖδιά του; Ἐπειτα, καὶ τὸ ἄλλο, μόνος ὁ ἀνόητος ὀπισθοδρομεῖ ὁσάκις φίλος λάβῃ ἀνάγκην ἢ τῆς χειρὸς, ἢ τῆς γλώσσης του· διότι, λέγει μία παροιμία, κάμει τὸ καλὸ καὶ ῥίψε το εἰς τὸν ᾿γαλὸ· ἐκεῖνο θὰ εὗρεθῇ μίαν ἡμέραν.

— Ἐχεις λαμπράς ἀρχάς, τῇ ἀληθείᾳ, Κύριε Ἰωράμ, καὶ μὲ αὐτὰς ἀργὰ ἡ γρήγορα ἐλπίζω ὅτι θὰ ὑψωθῇς εἰς τὸν κόσμον· ἀλλὰ ἐλησμόνησες νὰ μοῦ ἀποκριθῇς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ἂν τὸ ταξιδίόν μου θὰ διαρκέσῃ πολὺ ἢ ὀλίγον;

— Μόνον αὐτὸ δὲν τὸ ἤξεύρω, πλοίαρχε Οὐίλδερ· διότι πῶς εἶναι δυνατόν ἓνας πτωχὸς ξενοδόχος, ὡς ἐμὲ, νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ ποῖον μέρος θὰ φυ-

σήση ὁ ἀνεμος; Ὁ ἄξιός προκάτοχός σας, ὁ ὁποῖος τώρα κοιτεται εἰς τὸν θάλαμόν του ἔκαμνε τὴν *Karollinar* ὅ,τι ἤθελε, ὡς ἂν νὰ ἦτον ἐδική του· διατί καὶ σεῖς δὲν κάμνετε τὸ ἴδιον, ἀφοῦ μάλιστα ἐσυστηθήκατε τόσον στενά; Ἐλπίζω νὰ ἀκούσω μίαν ἡμέραν ὅτι ἐκάμπετε τὴν τύχην σας καὶ ὅτι ἐδικαίωσατε ἐντελῶς ὅσα καλὰ εἶπα διὰ σᾶς.

Ὁ Οὐίλντερ καθράστη ἐκ βάθους καρδίας τὴν ἐπιφύλαξιν καὶ ἐχεμυθίαν τοῦ ἀθλοῦ συνενόχου του, εἶδε δὲ προφανῶς ὅτι ὁ κάπηλος ἐφοβεῖτο μὴ ἐνοχοποιηθῇ καὶ ἀπελπίσθῃ ὅτι ἤθελε λάβει παρ' αὐτοῦ νύξιν τινὰ περὶ τῶν σκοπῶν τοῦ ἔρυθρου Πειρατοῦ. Οὐχ ἦττον ὅμως ἐπεσφάθη τελευταίαν ἀπόπειραν.

— Φίλε Ἰωρᾶμ, εἶπε· βλέπεις ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς ἀστεϊσμῶν, διότι τὸ πλοῖον τρέχει ταχέως Γνωρίζεις τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβας σήμερον τὸ πρωί;

— Καλὲ τί λέγεις, πλοίαρχε; ἀπεκρίθη ὁ ξενόδοχος ἐν ἀπορίᾳ ὑποκριτικωτάτῃ· μήπως μὲ νομίζεις ταχυδρόμον; Πῶς θέλεις, ἐγὼ ἀπὸ τὸ μαγευτικόν μου νὰ γνωρίζω τὰς ἐπιστολάς αἱ ὁποῖαι στέλλονται εἰς Νευπόρ;

— Ἄ! ἄθλιε! εἶπεν ἐν ἐκυτῷ ὁ νέος ναύτης, οὔτε ἡ πονηρία σου λείπει, οὔτε ἡ ἀνανδρία. Ἐπειτα δὲ μεγαλοφώνως προσέθηκεν — Ἀλλὰ ἂν ὄχι ἄλλο τι, τοῦλάχιστον δὲν θὰ μοῦ εἶπῃς καὶ, ἐὰν ἀμέσως θὰ τρέξωσι κατόπιν μου, ἢ ἂν πρέπει ἀνηκτὰ εἰς τὸ πέλαγος νὰ σταματήσω τὸ πλοῖον ὑπὸ ὁποιαδήποτε πρόσφασιν καὶ ἐκεῖ νὰ τοὺς περιμείνω;

— Παραδόξους ἐρωτήσεις κάμνεις, μὰ τὴν ψυχὴν μου, πλοίαρχε, καὶ κυρίως ἐνθ' ὁμιλεῖς εἰς ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἔχει σήμερον εἴκοσι πέντε ἔτη νὰ ταξειδεύῃ. Μολοντοῦτο, ἂν ἡ μνήμη μου δὲν μὲ ἀπατᾷ, τὸ καλλήτερον ὅπου ἔχεις νὰ κάμῃς εἶναι νὰ μιμηθῇς τοὺς ἄλλους πλοίαρχους· δηλαδή, νὰ βάλῃς πλώρην εἰς τὴν νοτιάν, ἕως ὅτου περάσεις τὰς νήσους, ἔπειτα νὰ κρατήσῃς τακτικὸν λογαριασμὸν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ζεπέσματος καὶ οὕτω νὰ ἀποφύγῃς τὰς ὑφάλους καὶ τὰς σύρσεις αἱ ὁποῖαι θὰ σὲ κάμνουν νὰ παραδρομίζῃς.

Τὸν διάλογον τοῦτον διέκοψε θροντώδης καὶ αἰφνίδιος ἡ φωνὴ τοῦ πρωράτου ἐπιτάττοντος εἰς τοὺς ναύτας.

— Πρὸς τὸν ἀνεμον! ἔκραζεν οὗτος πρὸς τὸν πηδαλιούχον, ἐπάνω εἰς τὸν ἀνεμον, διότι θὰ πέσωμεν εἰς τὸν σωματέμπορον.

Ὁ Οὐίλντερ καὶ ὁ οἰνοπώλης διαταράχθησαν ὥστε ἀμφοτέροι εὗρισκον κινδυνώδη τὴν γειτνίασιν τοῦ πλοίου τούτου.

— Κύριε Ἰωρᾶμ, εἶπε τότε πρὸς τὸν οἰνοπώλην ὁ πλοίαρχος, καιρὸς εἶναι ἐγὼ μὲν νὰ ἀναλάβω τὰ χρέη μου, σὺ δὲ νὰ καταβῇς εἰς τὴν λέμβον σου, ἐκτὸς ἀν θέλῃς νὰ ταξειδεύῃς μαζὶ ἡμᾶς.

— Ναί, ναί, ἐγὼ πραγματικῶς ἐλησμόνησα ὅτι τὸ πλοῖον ἀπομαχρύνεται· πρέπει νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ ὑμᾶς ἂν καὶ μὲ μεγάλην μου λύπην. Ἰγνίνατε

λοιπὸν, σᾶς εὐχομαι καλὸν ἀνεμον, καλὸν κατευθύνον καὶ ταχεῖαν ἀντάμωσιν.

Ὁ Ἰωρᾶμ κατέβη, ταῦτα εἰπὼν, εἰς τὴν λέμβον του, ἥτις λυθεῖσα ἀπὸ τοῦ πλοίου καὶ μὴ συρομένη πλέον ὑπ' αὐτοῦ, ἔμεινεν ἀκίνητος· ἡ δὲ *Karollina* κύκλον χαράξασα περὶ ἑαυτὴν, ἠκολούθησε τὴν πορείαν της, ὡς ἐλέφας, ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ ὁποίου ἀφίπταται χρυσάλις.

Καὶ τότε ὁ Οὐίλντερ ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος ἐπὶ στιγμὴν τὴν λέμβον τοῦ οἰνοπώλου, καὶ ἐφάνη θυθισθεὶς εἰς διαλογισμούς. Ἀλλ' ἡ προσοχή του καὶ πάλιν ἐταράχθη ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ πρωράτου.

— Παράλληλα πρὸς τὸν ἀνεμον καὶ ἀπολύσετε τὰ μικρὰ ἱστία· ἄλλῶς δὲν θὰ προσπεράσωμεν τὸν σωματέμπορον· τὸ πηδάλιον πρὸς τὸν ἀνεμον, σᾶς λέγω, ἐπάνω εἰς τὸν ἀνεμον.

Ὁ Οὐίλντερ προὐχώρησε πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης ὕψωμα ὅπως παρατηρήσῃ καὶ ἐκεῖ ἀνεῦρε τὴν Κυρίαν Οὐίλνερ μετὰ τῆς Γερτρούδης θεωρούσης τὸ ξένον πλοῖον ἐν ἀφελεῖ θαυμασμῶ.

— Γελάσετε ὅσον θέλετε μὲ ἐμὲ, ἔλεγεν ἡ νεᾶνις πεποιθότως· ἴσως εἶμαι ἄστατος καὶ δειλὴ, ἀλλὰ μὲ ἄκραν μου εὐχαρίστησιν θὰ ἄξινα τὴν *Βασιλικὴν* αὐτὴν *Karollinar* καὶ θὰ ἐταξιδεύουν μὲ τὸ ὠραιότατον αὐτὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον βλέπομεν.

— Εἶναι θαυμάσιον, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγός, δὲν βλέπω ὅμως καὶ κατὰ τί ὑπερέχει τούτου εἰς τὸ ὁποῖον εἴμεθα.

— Μὲ ὁποίαν τάξιν καὶ συμμετρίαν εἶναι διατεθειμένα τὰ σχοινία του ὅλα! θαρρεῖς ὅτι εἶναι θαλάσσιον πτηνὸν πετῶν ἐπάνω εἰς τὸ ὕδωρ.

— Ἐὰν ὠρίζεις ῥητῶς τὴν νήσαν, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Οὐίλνερ μειδιῶσα, ἡ σύγκρισις θὰ ἦτο προσφυστέρα καὶ ναυτικωτέρα. Ὅπως δὴποτε ἐκ τῆς κλίσεως τὴν ὁποίαν δεικνύεις εἰς τὰ ναυτικά, προκισθάνομαι ὅτι θὰ ὑπανδρευθῇς ναυτικόν.

Ἡ Γερτρούδη ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς, κατὰ τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην τὸ βλέμμα της κατέλαβε τὸ βλέμμα τοῦ Οὐίλντερ προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς· σιωπηλὴ ἔμεινε καὶ τὸ ἐρυθρὸν τῶν παρειῶν της κατέστη ζωηρότερον, ἀλλὰ τὸ ἐκ ψιάθου σκιαδίων της ἀπέκρυψε συγχρόνως τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ταράχην της.

— Δὲν μοῦ ἀποκρίνεσαι, φιλάττη μου κόρη; ἐπανελάβεν ἡ παιδαγωγός· μὲ κάμνεις νὰ ὑποθέσω ὅτι ἐξέλαβες διὰ σπουδαίους τοὺς λόγους μου.

— Ὡ! ὄχι, δὲ, ὄχι, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ Γερτρούδη· ἡ θάλασσα εἶναι ἄστατος ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μοῦ ἀρέσκῃ· ἀλλ' εἰπέτε μου, κυρία Οὐίλνερ, τὸ πλοῖον αὐτὸ τὸ ὁποῖον πλησιάζομεν, βασιλικόν εἶναι; διότι ἔχει ὄψιν πολεμικὴν, διὰ νὰ μὴ εἰπῶ ἀπειλητικὴν.

— Ὁ πρωράτης ἤκουσα καὶ τὸ εἶπε τρεῖς ἡδὴ σωματέμπορικόν.

— Σωματέμπορικόν! πόσον λοιπὸν ἐξαπατᾷ ἡ ὠραιότης καὶ ἡ συμμετρία του! Ποτὲ πλέον δὲν θὰ πιστεύω τὸ ἐξωτερικόν, ἀφοῦ πλοῖον τόσον ὠ-

ραϊόν χρησιμεύει εἰς τοιοῦτον οὐτιδανὸν ἐμπορίον.
— Ἀ! ναι, ἡ ὥραιότης του εἶναι ἀπατηλὴ, εἵ-
πεν ὑπολαβὼν ὁ Οὐίλντερ ἐν σκιρτήματι σπασμο-
δικῶ καὶ ἀκουστικῶ· ὄρκον δύναιμι νὰ λάβω ὅτι
ποτέ πλοῖον ἀτιμότερον καὶ προδοτικώτερον αὐτοῦ
δὲν ἐπλευσεν εἰς τὸν ὠκεανόν.

Σιωπὴ ἄκρα διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους· Μετ'
ἐκπλήξεως ἡ Κυρία Οὐίλνερ παρετήρησε τὸ τετα-
ραγμένον πρόσωπον τοῦ νεανίου, ἔπειτα ἐταπεί-
νωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἡ δὲ Γερ-
τρούδῃ διέμεινεν ἐστηριγμένη ἐπὶ τῶν κιγκλιδίων
τῆς πρύμνης ἀποκρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της ἀπὸ
τὸν Οὐίλντερ.

Ἀλλ' ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος ὃν οἱ ἐργαζόμενοι
ναῦται ἐποίουν διεσχέδασαν πάντας αἰτῶν τοὺς
διαλογισμούς. Διότι ἡ *Καρολίνα* ἐξεληθοῦσα τοῦ
στομίου τοῦ λιμένος, εἶχεν ἐνώπιον αὐτῆς τὸ σω-
ματεμπορικὸν πλοῖον, καὶ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ
αὐτὸ προσήνεμος. Τὸ μέτρον δὲ τοῦτο λίαν ἦν ἐπι-
θυμητὸν καὶ εὐάρεστον, διότι πολλὰ τῶν ναυτῶν ἡ
φιλοτιμία εἰς τὸ νὰ διατηρῶσι πάντοτε τὴν ἐπι-
μον θέσει, ἥτοι τὴν δεξιὰν ὡσάκις ἐντυγχάνουσιν εἰς
τὴν πορείαν των ἄλλο τι πλοῖον· πλὴν δὲ τούτου
ἡ *Καρολίνα* ἔπρεπε τὰ χωρήσει πολὺ ἐμπρὸς πρὶν
φθάσει εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἤθελεν ἐκτελέσει τὴν κί-
νησιν ταύτην. Ἀλλ' ὅμως εὐκόλως ἐννοοῦσιν οἱ ἀ-
ναγνώστται ἡμῶν ὅτι εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν ὁ νέος
πλοίαρχος εὐρίσκετο ἡ σπουδαιότης ἦν οὕτος ἀπέ-
διδεν εἰς τὴν κίνησιν ταύτην δὲν προήρχετο οὔτε ἐκ
φιλοτιμίας, οὔτε ἐκ στιγμιαίας ἀνάγκης.

Διότι ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὁ Οὐίλντερ ἐν-
τελῶς ἠγνόει τοὺς σκοποὺς τοῦ Πειρατοῦ. Ἐπειδὴ
δὲ τὸ φρούριον ἀπὸ πολλοῦ ἤδη δὲν ἦτον ἐν χρήσει,
δύσκολον δὲν ἦτον εἰς τὸν θρασὺν πειρατὴν ν' ἀρ-
πάξῃ τὴν λεῖαν του ἐν καθαρᾷ μεσημβρίᾳ καὶ ἐνώ-
πιον τῶν ὁμμάτων τῶν κατοίκων τοῦ Νευπόρ καὶ
ἀτιμωρητὴ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ πέλαγος. Διότι ἡ
μὲν *Καρολίνα* ἀμέριμος οὔσα καὶ ἀνίκανος εἰς
πάλην κατ' ἀντιπάλου τοσοῦτον ῥωμαλέου καὶ
στερεοῦ, εὐκόλως ἤθελεν ὑποκύψει, ἡ δὲ κανονιο-
στοιχία τῆς πόλεως ἀνέτοιμος οὔσα οὐδὲ μίαν
κῆν σφαῖραν ἤθελε φθάσει νὰ ῥίψῃ, καὶ ὁ ἄρπαξ
μετὰ τῆς λείας του ἤθελεν εἶσθαι ἐκτὸς βολῆς. Ἡ
παράτολμος δὲ αὕτη ιδέα τοιαύτης προσβολῆς δὲν
ἦτον ἄλλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν σήμεν τοῦ
τρομεροῦ ἐκείνου διαταρακτοῦ τῶν ἀμερικανικῶν
θαλασσῶν.

Ἐν τοιαύτῃ ἀνησυχίᾳ διατελῶν καὶ φόβῳ μὴ ἴδῃ
αἰρυνθῆναι καταπεσοῦσαν τὴν ἐξουσίαν του ἅμα τῇ
γεννήσει αὐτῆς, ἀνυπομόνως καὶ ἐν ἀκατασχέτῳ
περιεργείᾳ προσεδόκει τὸ ἀποθησόμενον ὁ Οὐίλ-
ντερ· ἐπορεύθη λοιπὸν πρὸς τὴν πῶρραν τοῦ πλοίου
ὅπως μαντεύσῃ εἰ δυνατόν, ἐκ τῶν κινήματων τοῦ
Δελφίνος τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ διανοήματά τοῦ
Πειρατοῦ. Ἀλλὰ πάντοτε τὸ πλοῖον τοῦτο ἦτο βε-
βυθισμένον εἰς τὴν αὐτὴν ἄκραν, ἀλλὰ προδοτικὴν
ἡμεῖαν. Εἰς μόνος ἄνθρωπος διεκρίνετο ἐπ' αὐτοῦ,
εἰς μόνος ναύτης καθήμενος εἰς τὴν ἄκραν τῆς κατω-

τέρας κεφαλῆς τοῦ ἐμπροσθίου ἱστοῦ καὶ φαινόμενος
ἐνησυχολημένος εἰς τὰς συνήθεις ἐν τοῖς πλοίοις ἐπι-
διορθώσεις τῶν ἱστῶν ἢ τῶν σχοινίων. Τὸν ναύτην
τοῦτον, ἐστραμμένον ὄντα πρὸς τὴν *Καρολίνην*,
ὑπέλαβεν ὁ Οὐίλντερ κατασκοπεύοντα τὰ κινήμα-
τά του· διὸ, προσκαλέσας τὸν πρωράτην εἶπεν εἰς
αὐτὸν ὅτι δύσκολον ἐθεώρει τὸ νὰ δυνηθῶσι νὰ
παρέλθωσι προσήνεμοι τὸ σωματεμπορικόν, καὶ
ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ παραπλεύσωσιν ὑπήνεμοι.

Ἀλλ' ὁ ἰσχυρογνώμων πρωράτης, ὅσον περισσό-
τερον ἐγγὺς ἤσθάνετο τὸ τέμα τῆς ἐξουσίας του,
τόσον ἀπολυτωτέραν ἤθελε νὰ καθιστᾷ αὐτήν.

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, πλοίαρχε, εἶπεν ἐγὼ
γνωρίζω τὸ ἔργον μου ἀξιόλογα· ἀπὸ τὰ μέρη ταῦ-
τα ἐπέρασα ἐγὼ πολὺ περισσοτέρας φορὰς ἀφ' ὅσας
ἐταξίδευσες σὺ εἰς ἀνοικτὴν θάλασσαν. Καὶ τὰς μι-
κροτέρας ὑφάλους ἐγὼ τὰς γνωρίζω ὅλας μὲ τὰ ὀ-
νόματά των, ὅσον οἱ κήρυκες τοῦ Νευπόρ γνωρίζουν
τοὺς δρόμους αὐτῆς τῆς πόλεως. — Ἐπάνω εἰς τὸν
ἄνεμον! ἀκόμη ἐπάνω!

— Ἀλλὰ, δὲν βλέπεις, ναύκληρε; τὸ πλοῖον δὲν
τὰ πέρνει, δὲν γεμίζει τὰ πανία μας· ἐὰν πέσω-
μεν ἐπάνω εἰς τὸν Πειρατὴν, ποῖος θὰ πληρώσῃ
τὰς ζημίας;

— Ἐγὼ ἀναδέχομαι τὰ πάντα, ἀπεκρίθη ὁ σι-
δροκέφαλος ναύκληρος· ἡ γυναῖκά μου εἶναι ἐτοιμὴ
νὰ διορθώσῃ ὅσα σχίσματα γίνονται ἐξ αἰτίας μου εἰς
τὰ πανία.

— Ἴδου ὥραιοι καὶ κατάλληλοι λόγοι, Κύριε·
δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἐκπίπτεις ἀπὸ τὸν δρόμον
σου, καὶ ὅτι πρὶν τελειώσῃς τοὺς ἀκαίρους ἀστεί-
σμούς σου, ἡ *Καρολίνα* θὰ ἦναι κολλημένη ἐπάνω
εἰς τὸ σωματεμπορικόν; Γεμάτα λοιπὸν, γεμάτα!

— Ναι, ναι, εἶπε τότε ὁ πρωράτης, ἀναγνωρί-
σας τὸ δυσχερὲς τοῦ νὰ περάσωσι προσήνεμοι, καὶ
ἀρχίσας νὰ κλονίζεται εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Ναι,
γεμάτα! ἀκούετε· Πιστεύω, πλοίαρχε, ὅτι, ἐπειδὴ
μέχρι τοῦδε ἐπηγαίναμεν ἐπάνω εἰς τὸν ἄνεμον ὁ-
λον, θὰ ἀνγκασθῶμεν τώρα νὰ ὑπάγωμεν ὑπήνε-
μοι, ὥστε πρέπει νὰ τὰ γυρίσωμεν.

— Ὑπὸ τὸν ἄνεμον! ὑπὸ τὸν ἄνεμον! ἐφώνησεν
ὁ Οὐίλντερ· ἀπομακρυνθῆτε τοῦ σωματεμπορικοῦ
ἐνὸς ὅσον ἔχει τόπον ἀκόμη, ἢ, μὰ τὸν Θεόν! . . .

Ὁ νέος πλοίαρχος ἐσιώπησε διότι οἱ ὀφθαλμοί
του εἶχον ἀπαντήσῃ τὸ κάτωχρον πρόσωπον τῆς
περιφόδου Γερτρούδης.

— Βλέπω καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν ἡμποροῦμεν νὰ κάμω-
μεν ἄλλως, διότι ὁ ἄνεμος μᾶς κυνηγᾷ ἐκ τοῦ πλη-
σίον! Στρέψατε ὅλα! Τὸ πηδάλιον ὅλο εἰς τὸν ἄνε-
μον! κυβέρνα πρὸς τὴν πρύμνην τοῦ προσωρμισμέ-
νου πλοίου! Παράλληλα πρὸς τὸν ἄνεμον ὅλα τὰ
μικρὰ ἱστία! Τὸ σωματεμπορικὸν ἐξήρμουλκῆθη κατ'
εὐθείαν εἰς τὸν δρόμον μας ἐμπρὸς! Ἐὰν ὑπάρχῃ
δικαιοσύνη εἰς τὰς Ἀποικίας θὰ ἐνάξω τὸν πλοίαρ-
χόν του ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

— Τί θέλει νὰ εἰπῇ αὐτός ὁ ἄνθρωπος; ἠρώτησεν
ὁ Οὐίλντερ, πηδήσας ἐσπευσμένως ἐπὶ τινος κανονίου
ὅπως κάλλιον κρίνῃ περὶ τῆς θέσεως.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἔδειξε τότε πρὸς αὐτὸν τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον διευθύνετο τὸ ἄλλο πλοῖον ὅπου καθαρῶς διεκρίνετο κάμηλος ἐπιφάουσα τὸ ὕδωρ, τὴν ὁποίαν ἠγωνίζοντο νὰ ἐντείνωσιν. Ἡ ἀλήθεια τότε ἀνέλαμψε πάραυτα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νέου πλοίαρχου· ὁ Πειρατὴς κρυφίως εἶχεν ἀναγῆθαι διὰ τόνων, ὅπως κάλλιον δύναται νὰ διευθύνῃ τὰ πυροβόλα του κατὰ τοῦ ὀχυρώματος τῆς πόλεως ἢ ἂν ἡ ἄμυνα καθίστατο ἀναγκαῖα, καὶ συγχρόνως ὠφελεῖτο ἐκ τῆς περιστάσεως ὅπως ἐμποδίσῃ τὸ ἐμπορικὸν πλοῖον τοῦ νὰ μεταβάλῃ θέσιν. Ἡ κίνησις δὲ αὕτη τοῦ σωματεμπορικοῦ διήγειρε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰς βλαστημίας τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Καρολίνης. Ἀλλὰ μόνος ὁ πλοίαρχος ἐμάντευσε τοὺς λόγους τοῦ κινήματος τούτου, καὶ μόνος ὁ πρωβάτης ἐχάρη ἐνδομύχως διὰ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, διότι ἀφοῦ ἔφερε τὸ πλοῖον εἰς ταιαύτην δύσκολον θέσιν ὥστε νὰ μὴ δύναται εὐκόλως οὔτε ἐκ τοῦ ἐνὸς οὔτε ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους νὰ διέλθῃ, εὗρισκεν ἤδη, χάρις εἰς τὸ σωματεμπορικὸν, ἀρκοῦσαν δικαιολόγησιν, ἂν δυστύχημά τι συνέβαινεν εἰς κίνησιν τινα τοῦ πλοίου ἀναπόφικτον καταστᾶσαν.

— Παράδοξον εὐθερίαν λαμβάνει ὁ Κύριος σωματέμπορος τιθέμενος οὕτω εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, εἶπεν ὁ Οὐίλντερ ἰδὼν τὸ ἐμπόδιον ὅπερ ἀπροσδοκῆτως ἐτίθετο εἰς τὴν διάβασίν του· πρέπει νὰ σπρώξωμεν τὸ πλοῖον ἐπάνω εἰς τὸν ἄνεμον, ναυκληρεῖ· ἀλλῶς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ πράξωμεν.

— Ἐγὼ πλύνω τὰς χεῖράς μου, ἀπεκρίθη ὁ ναυκληρός· ὅλον τὸ πλήρωμα λαμβάνω μάρτυρας ὅτι ἐγὼ ἐξεπλήρωσα τὸ χρέος μου ὥστε, εἴτε σχοινίον κοπῇ, εἴτε πανίον σχισθῇ, εἴτε ὅποιαδῆποτε ἄλλη ζημία συμβῇ, ἐγὼ δὲν ἐνέχομαι.

— Τὸ πηδαλίον ὅλον ἐπάνω εἰς τὸν ἄνεμον, ἐφώνησε τότε ὁ νέος πλοίαρχος.

Ὁ πηδαλιούχος ὑπήκουσεν, ἡ δὲ Καρολίνα, ὑπέκρινε εἰς τὴν ὥθρην τοῦ ἀνέμου, ἔστρεψε βαρέως τὴν πρῶράν της. Τὰ παράλληλα δὲ ἱστία ἐκτύπησαν τότε εἰς τοὺς ἱστοὺς μετὰ θορύβου ὁμοίου πρὸς τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῆς πτήσεως σμήνους τοῦ πηδαλίου, τὸ πλοῖον ἔκαμε μετ' ὀλίγον τὴν περιστροφὴν του, καὶ ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀντίπρῳρον, ἐξέκλινε λοξοδρομοῦν ἀπὸ τοῦ σωματεμπορικοῦ. Ἀλλ' ἤδη τὰ βέμματα εἶχον μεταβάλλει διεύθυνσιν, ὁ δὲ ἄνεμος κατέστη ἄστατος, καὶ μόνον μεταβολὴ τις ἀέρος ἀπηχεῖτο ὅπως ἡ Καρολίνα δυνήθῃ νὰ ἀρήσῃ ὀπίσω αὐτῆς τὸν Δελφίνα καὶ νὰ μὴ συγκρουσθῇ μετ' αὐτοῦ.

Οἱ δὲ ὑποδεέστεροι ἀξιωματικοὶ τῆς Καρολίνης δὲν ἐφείδοντο ἐν τούτοις τοῦ ἀμαθοῦς καὶ ἀπειροῦ πρωβάτου. Οὗτος ὅμως, ὅπως κάλλιον ὑποκρύψῃ τὴν ἀγανάκτησίν του, ἐδίδε συγχρόνως πλῆθος διαταγῶν ἀντιφατικῶν, αἵτινες ἐπηύξουν ἔτι μάλλον τὴν σύγχυσιν.

Οἱ δὲ ναῦται ἐκπεπληγμένοι, ἀντὶ νὰ ὑπακούωσιν, ἔμενον ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα, φωνάζοντες ὁλοὶ συγχρόνως καὶ μὴ ἡξέροντες ποῦ νὰ στραφῶσι.

Τέλος πάντων ὁ Οὐίλντερ τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνήσυχoi προσηλόντο ἐπὶ τοῦ ἀπαθoῦς σωματεμπορου, ἐφώνησε διὰ βροντώδους φωνῆς.

— Σιωπὴ εἰς τὸ κατὰστροφμα! μαζεύσατε τὰ ἱστία, εἰς ὑποχώρησιν πάντα ἀπὸ τῆς πρῶρας μέχρι τῆς πρύμνης!

— Ναί, ἐπανέλαβεν ὁ πρωβάτης, εἰς ὑποχώρησιν τὰ πάντα!

Ἐπάρχει καμμία λέμβος εἰς τὴν θάλασσαν; ἠρώτησε τότε ὁ πλοίαρχος.

Δωδεκάς φωνῶν ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν καταφατικῶς.

— Λοιπὸν ἄς καταβιάσωσιν εἰς αὐτὴν τὸν κύριον ναυκληρον, ἐπανέλαβεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἡ διαταγὴ εἶναι παράνομος, κύριε πλοίαρχε, ἐφώνησεν οὗτος ἐνιστάμενος· ἀπαγορεύω νὰ ὑπακούωσιν εἰς ἄλλας διαταγὰς πλὴν τῶν ἐδικῶν μου.

— Ῥίψατέ τον εἰς τὴν λέμβον, ἐπανέλαβεν ἐντόνως ὁ Οὐίλντερ.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς ταραχῆς τῆς ἐπικρατούσης ἐπὶ τοῦ καταστροφάτου μεταξὺ τῶν ναυτῶν ἡσυχολημένων εἰς συστολὴν τῶν ἱστίων, ὀλίγην προσοχὴν ἔδωσαν εἰς τὰς διαμαρτυρήσεις καὶ κατακραυγὰς τοῦ πρωβάτου.

Οἱ δύο τοποτηρηταὶ ἤρπασαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, καὶ ἀφοῦ ἔκαμαν περιστροφὰς τινὰς ἀξίας ἀλεκτρονικῶν μαχῶν, τὸν ἔρριψαν ἄνευ πολλῶν περιποιήσεων εἰς τὴν λέμβον ὥσει ἦτον κορμὸς τις ξύλινος. Ἐν τούτοις αἱ διαταγαὶ τοῦ πλοίαρχου εἶχον ἐκπληρωθῇ, τὰ δὲ ἱστία, τῶν ὁποίων ἡ διεύθυνσις ἦτο μέχρις ἐκεῖνου ἀδεαῖα, κολποῦμενα ἤδη ὑπὸ ἰσχυροῦ πνεύματος, ὠθουν τὸ πλοῖον εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν του. Ἡ κίνησις αὕτη μεγίστην ἀπῆται προσοχὴν καὶ συνεχῇ φροντίδα· ἀλλ' ὁ νέος πλοίαρχος ἐδείχθη ἀνάξιος τῆς θέσεως αὐτοῦ, καὶ ἡ Καρολίνα, ὡς ἐμψυχὸν τι ὄν, ἐφάνη ἀναγνώριτασα ὅτι ἡ τύχη της εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς χεῖρας ἐπιτηδειοτέρας τῶν ἀδεξίων ἐκεῖνων αἵτινες παρ' ὀλίγον ἀπόλλυον αὐτήν. ἤρχισε λοιπὸν βραδέως τὴν ὑποχώρησιν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πλοίαρχος, βλέπων ὅτι ὁ ἄνεμος ἐκόπασε καὶ ὅτι ἡ παλιῖβροια ἦτον εἰς αὐτοὺς ἐναντία διέταξε νὰ δέσσωσι τὰ ἱστία καὶ νὰ ῥίψωσι τὴν ἀγκυραν. Καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ διάστημα οὐδεμία φωνὴ ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ σωματεμπορικοῦ, οὔτε κίνησις τις παρετηρήθη ἐπ' αὐτοῦ, οὔτε ψυχὴ ζωσα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ καταστροφάτου· μόνον ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καθήμενος ναύτης ἡσύχως ἐξηκολούθει τὸ ἔργον του. Ἀλλ' ὅμως, τὸν Οὐίλντερ δὲν διέλαθεν ἀκατανόητος τις τοῦ πλοίου τούτου κίνησις, ὁμοία πρὸς τὴν τῆς κοιμωμένης φαλαίνης· βραδέως στρεφόμενον παρῳαζέον εἰς τὴν ὑποχωροῦσαν Καρολίαν τὰς ὀπισθίνας πλευράς του, τὰ δὲ ἀπειρητικὰ στόμια τῶν πυροβόλων του ἦσαν ἐστραμμένα ἐπὶ τοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς παραφυλακτοσύνης τὴν ἄγραν τῆς τίγρεως, καὶ ἐν γένει ἐνθ' ἂν τὰ δύο πλοῖα ἦσαν πλησίον τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο, καθ' ἑκάστην στιγμήν ἡ πλευρὰ τοῦ ἐμπορικοῦ ἦτον ἐκτεθειμένη εἰς γενικὸν πυροβολισμόν ἐκ τῆς κανονοστοιχείας τοῦ Δελφίνου· διὸ καὶ ὁ πλοίαρχος

χος ἡμῶν τότε μόνον ἠτύχασεν, ὅτε πλέον κατώρθωτε νὰ προσωρμίσῃ τὸ πλοῖόν του εἰς θέσιν ἐκτὸς βελῆς κανονίου ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ γείτονος.

Κεφάλαιον ΙΓ'.

ὑπερησθεῖς δὲ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του καὶ εὐτυχῆς ὅτι διεξήγαγεν ἐντίμως κίνησιν τοσοῦτον δυσκολον, ὁ Οὐίλδερ ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ζῆλν του δι' εὐχρέστου συνδιαλέξεως· ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας δὲ ταύτης φερόμενος, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κυρίαν Οὐίλν θεωροῦσαν ἐν θαυμασμῷ τὸν Δελφίνα.

— Ἀλλόκοτον εἶναι τῇ ἀληθείᾳ τοῦ πλοίου αὐτοῦ τὸ πλήρωμα, τῷ εἶπεν ἅμα παρατηρήσασα αὐτὸν μακρόθεν, οὐδὲν σημεῖον ζωῆς δίδουσι καὶ ἐγὼ ὑπάγω νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἀνήκουσιν εἰς μαγικόν τι πλοῖον. Καὶ ὅμως, ἂν δὲν ἀπατῶμαι ὀλίγον εἰσιψὲ νὰ συγκρουσθῶσι μετὰ τοῦ πλοίου μας.

— Ἐπὶ τινας στιγμὰς καὶ ἐγὼ τὸ ἐφοβήθην αὐτὸ, κυρία· τώρα ὅμως πλέον εἴμεθα ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

— Καὶ τοῦτο χρεωστεῖται εἰς τὴν ἐπιδεξιότητά καὶ ἱκανότητά σας, ἐπανελάθεν ἡ παιδαγωγός· ἀλλ' ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀπεφύγομεν τὸν κίνδυνον, ἐνῷ ἐξ ἐνὸς μαρτυρεῖ τὴν δραστηριότητά σας, ἐξ ἐτέρου ἀποδεικνύει ὅτι, κατηγοροῦντες τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιβαίνομεν, σκοπὸν ἄλλον δὲ εἶχετε παρὰ νὰ γελάσετε τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀπειρίαν τριῶν ἀδυνάτων καὶ δειλῶν γυναικῶν.

— Μὰ τὴν τιμὴν μου, κυρία, τόσον εἶμαι πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὅσα σὰς εἶπον, ὥστε ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν ὅτι οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε ἡ ἀδελφή, οὔτε ἡ σύζυγός μου, ἂν εἶχον, ποτὲ μὲ τὴν συγκατάθεσίν μου δὲν ἤθελον ἐπιβιβασθῇ εἰς τὴν Καρολίαν.

— Τὸ βλέμμα σας, ἡ φωνὴ σας, τὸ ἐμπιστευτικὸν καὶ εἰλικρινὲς ἥθός σας, ἀποτελοῦσι παράδοξον ἀντίθεσιν, νέμου φίλε· ὅλα ταῦτα εἶναι φύσεως τοιαύτης, ὥστε ἐμπνέουσι τὴν ἐμπιστοσύνην, ἀλλ' ὅμως κανένα λόγον ἀποφασιστικὸν δὲν φέρετε εἰς ὑποστήριξιν των. Ἰσως πρέπει νὰ ἐντραπῶ διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι ἡ μυστηριώδης ἡσυχία τοῦ σωματεμπορικοῦ ἐκείνου μου ἐμποιεῖ ἀνεξήγητόν τινα φόβον· ἡ ἀκίνησις αὐτῆς τρομερὰς δυνάτα νὰ δώσῃ ὑπονοίας. Ἦκουσα νὰ λέγωσιν ὅτι πειρατικὰ πλοία ἐφάνησαν εἰς τὰς θαλάσσας ταύτας, καὶ ὅτι πλοῖα ἐληστεύθησαν. Βεβαίως μάλιστα ὅτι ὁ διαβόητος Ἐρυθρὸς Πειρατὴς κορσεθεῖς πλέον ἀπὸ τὰς λεηλασίας τὰς ὁποίας ἔκαμε εἰς τὰς Ἰσπανικὰς ἀποικίας, διαπλέει ἤδη τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν νήσων.

— Ὁ Οὐίλδερ οὐδὲν ἀπεκρίθη ἀλλ' ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἡ δὲ παιδαγωγὸς ἐπὶ μίαν στιγμήν ἐφάνη εἰς διαλογισμοὺς βυθισθεῖσα· ἀλλ' ἡ ἐπανελθοῦσα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της γαλήνῃ ἀπέδειξε ὅτι αἱ ὑπόνοιαι τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκφράσει τόσον ἀόρισται ἦσαν καὶ ἐλαφραὶ, ὥστε ἐξέλιπον μετ' ὀλίγον τοῦ πνεύματός της.

— Ὅπως δὴ ποτε ὅμως, εἶπεν, καὶ αὐτὸ τὸ ἐπαγγελμα τοῦ σωματεμποροῦ τόσον θάνατον εἶναι καὶ ἀπάνθρωπον, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσωμεν χειρότερον ἐτι καὶ ἐγκληματικώτερον ἐπίθετον εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Ἀλλὰ ἄς λησμονήσωμεν αὐτούς, κύριε Οὐίλδερ, καὶ ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὰς περὶ Καρολίνης κρίσεις ὑμῶν.

— Ἐπιμένω εἰς αὐτάς, κύριε, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ λαλήσω περὶ αὐτῶν καθαρώτερον.

— Ἀλλὰ διὰ τῆς παρουσίας σας δὲν ἐμετριάσθη τοῦλάχιστον ὁ κίνδυνος;

— Ἐμετριάσθη μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐξέλιπεν.

Μέχρις ἐκείνου ἡ Γερτρούδη ὀλίγην εἶχεν δώσει προσοχὴν εἰς τὴν συνδιάλεξιν. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ζωρὰ ἐστράφη καὶ σχεδὸν ἀνυπόμονος πρὸς τὸν Οὐίλδερ καὶ ἐρυθριῶσα ῥώτησεν μετὰ μειδιάματος ἱκανοῦ νὰ ἀποσπασθῇ τὸ μυστήριον καὶ ἀπὸ τῆς σκληροτέρας καρδίας.

— Σὰς εἶναι λοιπὸν ἀπηγορευμένον νὰ ἐξηγηθῆτε;

Ὁ νέος πλοίαρχος ἐδίστασεν, εἴτε ὅπως παρατηρήσῃ τοὺς ἀφελεῖς χαρακτήρας, τῆς νέας, εἴτε ὅπως ἀναβάλῃ τὴν ἀπόκρισίν του. Τὸ αἶμα ἀνέβη εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνέδοσαν λάμψιν εὐχαριστήσεως· ἐπειτα δὲ ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποκριθῇ, εἶπε,

— Δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς ὑμᾶς ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ;

— Μὴ ἀμφιβάλλεται περὶ τούτου ἀπεκρίθη ἡ κυρία Οὐίλν· ποτὲ δὲν θέλωμεν σὰς προδώσει.

— Νὰ προδώσῃτε ἐμέ, κυρία! ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι δι' ἐμαυτόν. Σκληρότατα μὲ ὑβρίζετε ἐὰν μὲ ὑποθέτετε ἱκανὸν διὰ τοιαύτας ἀτομικὰς ἀνησυχίας.

— Τίποτε προσβλητικὸν δι' ὑμᾶς δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν νοῦν μας, κύριε, εἶπεν ἡ Γερτρούδη μετὰ ζέσεως· ἀλλὰ φοβοῦμεθα δι' ἡμᾶς μόνον.

— Λοιπὸν θὰ σὰς ἐξαγάγω τῆς ἀνησυχίας σας, ἔστω καὶ πρὸς βλάβην . . .

Ἐπὶ τούτοις διεκόπη ἡ συνομιλία των, ἔκ τινων λέξεων τοῦ ἐτέρου τῶν τοποτηρητῶν πρὸς τὸν ἕτερον εὐρισκόμενον εἰς τὴν πρῶραν.

— Αἱ! ἔκραξεν αὐτός, τὸ πλήρωμα τοῦ σωματεμπορικοῦ ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸ πλοῖόν του δὲν εἶναι κατεσκευασμένον εἰμὴ διὰ νὰ τεθῇ εἰς τὸ γιγαλί.

— Ναι, ναι, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος τοποτηρητῆς, βλέπων μας ἀναχωροῦντας ἐνθυμήθη καὶ αὐτὸς τοὺς περὶ ταξιδίου σκοποὺς του. Ἀλλάζει τοὺς φύλακὰς του εἰς τὸ κατὰστροφωμὰ ὡς ὁ ἥλιος τῆς Γροιλανδίας, ἐξ μῆνας ἐπάνω, καὶ ἐξ κάτω.

Ὁ ἀστεῖσμος οὗτος διηγείρε γενικὸν γέλωτα μετὰ τῶν ναυτῶν οἵτινες ἐθεώρησαν μὲν κατάλληλον νὰ προσθέσωσι καὶ τὰς ἰδικὰς των παρατηρήσεις εἰς τὰς τοῦ τοποτηρητοῦ, ἐπραξάν ὅμως τοῦτο διὰ φωνῆς ταπεινοτέρας καὶ δι' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς συστολῆς τὰ ὁποῖα ἀπῆτει ἡ μετὰ τούτου καὶ ἐκείνων ὑφισταμένη διαφορά.

Ἐν τούτοις οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Οὐίλδερ ἔμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Δελφίνος. Ὁ ναύτης ὁ καθήμενος εἰς τὴν ἄκραν τῆς μεγάλης κεραίας εἶχε γείνει

ἄφικτος, ἕτερος δὲ ναυτικός ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς ἐτέρας ἄκρας τῆς αὐτῆς κεφαλῆς. Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὴν ἄκραν σχοινίου τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ βάλῃ εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Οὐίλντερ ἐγνώρισε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· ἦτον ὁ πρὸ ὀλίγου συντροφος αὐτοῦ Φίδης, ὁ διὰ τὴν ἀκρασίαν του συνταχθεὶς ἤδη μὲ τοὺς ἐχθροὺς του. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ νέου πλοίαρχου ἡ ἀπὸ τινων στιγμῶν αἰθριάσασα, ἀνέλαθεν ἐκ τῆς ὄψεως ταύτης κατῆφειαν ἄκραν. Ἡ κυρία Οὐίλνερ παρετήρησε τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἀνέλαβε δὲ τὸν διάλογον τὸν αἰφνιδίως διακοπέντα.

— Εἵπετε πρὸ ὀλίγου ὅτι εὐχαρίστως ἠθέλετε μᾶς ἐξαγάγει τῶν φόβων μας, ἔστω καὶ μὲ θυσίαν πράγματός τινος· τὴν φράσιν σας ἐκείνην τὴν συμπληρώνω ἐν μέρει ἐγὼ καθὼς βλέπετε, διότι τὴν εἴχετε ἀφήσει ἀτελεῖ· ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγετε καὶ ὁποῖα εἶναι ἡ τοιαύτη θυσία;

— Τῆς ἰδίας μου ζωῆς, κυρία, ὅχι ὅμως καὶ τῆς τιμῆς μου.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐνόμισεν ὅτι ὁ Οὐίλντερ τὴν ἐπερίπαυε· δι' ὃ ἀγανακτήσασα ἐστράφη πρὸς τὴν Γερτρούδην καὶ εἶπεν ἐν δυσαρεσκείᾳ καταφανεστάτῃ.

— Κόρη μου, ἃς πηγαίνωμεν πλέον εἰς τὸ δωμάτιόν μας.

Τῆς Γερτρούδης οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἐξέφραζον ὀλιγωτέραν δυσαρεσκείαν ἀπὸ τοὺς τῆς παιδαγωγοῦ· ἡ λάμψις δὲ αὐτῶν καθίστατο ζωηροτέρα ἔτι ἐκ τῆς λάμψεως τοῦ λοιποῦ αὐτῆς προσώπου. Ἀμφότεραι λοιπὸν χαιρετήσασα ψυχρότατα τὸν νέον πλοίαρχον, ἀπεχώρησαν ἀφήσασαι αὐτὸν μόνον ἐπὶ τοῦ δρυφράκτου τῆς πρύμνης· ἐνῷ δὲ οἱ ναῦται εἰργάζοντο ἐμπρὸς εἰς διευθέτισιν τῶν σχοινίων καὶ εἰς κάθαρσιν τοῦ καταστρώματος, αὐτὸς ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινας στιγμὰς σιωπηλὸς καὶ ὡς ὄνειροπολῶν, καὶ μόνον ἐλαφρὰ ταραχὴ κώπης ἀνεγειρομένης καὶ καταπιπτούσης ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγεν αὐτὸν τῶν διασκέψεων του.

Τὴν ταραχὴν ταύτην ἀκούσας ὁ νέος πλοίαρχος καὶ νομίσας ὅτι ὀχληρὰ τις ἐπίσκεψις ἤρχετο πρὸς αὐτόν, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβρίψε βλέμμα δυσαρεσκείας ἀνωθεν τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου ὅπως ἀναγνώριση τοὺς πλησιάζοντας. Λέμβος ἀλιευτικῆς, δέκα πόδας ἀπέχουσα τῆς Καρολίνης, ἐφέρετο ἀπὸ ἑνα μόνον ἄνθρωπον, ἐστραμμένον ἔχοντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὰ νῦτα πρὸς τὸ πλοῖον, καὶ καταγινόμενον εἰς ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀγκυστρωτων του.

— Αἶ φίλε, ἐφώνησεν ὁ Οὐίλντερ, τί ἔχθους ἀλιεύεις ἐδῶ ὑπὸ κάτω τοῦ πλοίου μου, ἐνῷ λέγουν ὅτι εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος ὑπάρχει πληθὺς ὠραίων κεφάλων, ἰκανῶν ν' ἀποζημιώσωσι τὸν ἀλιεὶ διὰ τοὺς κόπους του;

— Ποτὲ δὲν γάνει κανεὶς τὸν κόπον του ὅταν ἀνεβῇ ἐπὶ τὸ ἀγκυστριὸν του, ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεὺς ἐπιστραφεὶς· ὁ Οὐίλντερ ἀνεγνώρισε τὴν χλευαστικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ γέροντος Ροδέρτου, τοῦ ἀπατεῶνος πρᾶκτορος αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΣΕΒΑΣΤΟΥΠΟΛΙΣ, ΠΕΡΜΕΝΙΟΝ, ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ, ΒΑΛΑΚΛΑΒΑ.

(Ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Ῥώσου ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ ΔΕΜΙΔΟΦ « ἡ Κριμαία. » σελ. 84—107).

(Συνέχεια, ὅρα Φυλλ. 67.)

Οὐχὶ μακρὰν τῆς Σεβαστουπόλεως καὶ πρὸς τὸ μεσημβρινοδυτικὸν αὐτῆς, φάρος ὑψοῦται εἰς τὸ ἄκρον μικρᾶς γλώσσης γῆς, μόλις ὑπερβαίνουσας τὴν ἐπιφάνειαν τῶν κυμάτων. Τὴν προέχουσαν ταύτην ἔκρηαν οἱ ἀρχαῖοι ἀπεκάλεσαν *Χερσονήσον*, ὑπῆρξε δὲ ἡ ἔδρα ἰσχυρᾶς καὶ δυνατῆς ἐλληνικῆς ἀποικίας, ἀλλ' ἡ ἐξηλείφθησαν καὶ αὐταὶ αἱ ἀπώταται σκικαὶ πρὸ τῆς χριστιανικῆς ἀναγεννήσεως, ἀφινούσης δὲ μόνον ἀμφίβολόν τινα παραδόσιν μετὰ τὴν λάμψιν. Ὡς πρὸς τὴν Χερσονήσον, ἡ μυθολογία συνασπισαμένη μετὰ τῆς ἱστορίας, ἐξήτει νὰ ἀποπλανήσῃ τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς μυθώδεις ἀτραποὺς τῆς φαντασίας· ἐπὶ μέρους τῆς ξηρᾶς ταύτης καὶ μέχρι τῶν πυλῶν τῆς Σεβαστουπόλεως εὐρίσκονται ἐρείπια τειχῶν, διεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τακτικῶς διατεθειμένα ἀνὰ ἔσα ἀποστήματα, ὅπως εὐκόλως διακρίνῃ τοῦτο ὁ μετὰ τινος προσοχῆς ἐπισκοπῶν. Τινες ἐξέλαβον τὰ παραλληλόγραμμα ταῦτα ὡς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Χερσονήσου, ἣν λέγεται, ὅτι θεμελιώσαν ἐπὶ τῶν Ταυρικῶν παραλίῳν οἱ φυγάδες Ἕλληνες τῆς Ἡρακλείας.

Ἄλλ' ἄλλοι ἀρχαιολόγοι, μᾶλλον περιδεεῖς, ἐν τοῖς συμμετρικοῖς τούτοις διατοκοπίσμασιν ἄλλο τι δὲν εὑρον, εἰμὴ τὰ ἔχγη διαιρέσεως κτημάτων, εἰς μακρὰν ἄλλως ἀναβαινούσης ἀρχαιότητα. Τὸ ὀλίγον βάθος τῶν θεμελίων τῶν τοίχων τούτων, σχεδὸν ἐξελημμένον ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας, δὲν ἐπιτρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐχρητίμευσάν ποτε ὅπως ὑποστηρίζωσι σημαντικὰ τινα οἰκοδομήματα ἄλλως τοιαῦτα ἐρείπια εὐρίσκονται σχεδὸν πανταχοῦ τῆς ἐκτάσεως τῆς πάλαι ποτὲ Ἡρακλεωτικῆς Χερσονήσου· ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα συναντᾷ τις ἐπίσης λείψανα πύργων ἐπιμνημείων, ἀξιοθαύμαστα διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἀλλήλοις ὑπερκειμένων λίθων. Ἐὰν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ὅπου ὑψοῦται ὁ φάρος, ἀκολουθήσῃ τις τὴν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου ἀναβαίνων πρὸς ἀνατολὰς, ἀνύψωσις ἀκούστως ἐπαισθητὴ ὁδηγεῖ αὐτὸν μέχρι τῶν πρώτων ὀροπέδιων τῆς ἀλύσεως τῶν ὀρέων τῆς Κριμαίας, καὶ ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ ὕψους μεγαλοπρεποῦς ἀκρωτηρίου, τοῦ παρ' Ἑλλήσι *Παρθενίου Ἀκρωτηρίου*, ἐκπλήξεως καταβυθίσαι ὄμμα ἐπὶ τῆς Χερσονήσου ταύτης, τόσῳ μικρᾶς πρὸς τὴν ἀθάνατον αὐτῆς φήμην, καὶ θέλει ἀπορών ἐρωτήσει, πῶς ἀπὸ τῆς σπιθαμῆς ἐκείνης τῆς γῆς ἐξῆλθον ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῶν παραδόσεων, τῶν μύθων καὶ τῆς ποιήσεως, οἵτινες, διὰ τῆς φαντασίας, καλλίονες ἐγένοντο καὶ τῆς ἱστορίας.